

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, PhD. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **Dopravní společnost Ústeckého kraje, příspěvková organizace,**
IČO 06231292
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem
zastoupený advokátem Mgr. Martinem Kramářem, LL.M.
sídlem Křížovnické nám. 193/2, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, spočívajícím v místním šetření provedeném dne 2. 10. 2019 v obchodních prostorách žalobce

takto:

- I. Žaloba se v části, v níž se žalobce domáhal určení, že provedení místního šetření dne 2. 10. 2019 v obchodních prostorách žalobce Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže na základě pověření předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 30. 9. 2019, č. j. ÚOHS-24977/2019/850/Dsu, bylo nezákonným zásahem, a uložení povinnosti žalovanému zdržet se v rámci své činnosti přihlížení k dokumentům, které zajistil při provedení místního šetření dne 2. 10. 2019 v obchodních prostorách žalobce, a vycházení z jejich obsahu, **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Dne 2. 10. 2019 provedl žalovaný v obchodních prostorách žalobce místní šetření na základě pověření předsedy žalovaného ze dne 30. 9. 2019, č. j. ÚOHS-24977/2019/850/DSu (dále jen „pověření“), za účelem prověření možného porušení § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně hospodářské soutěže“), jež žalovaný spatřoval v možném jednání ve shodě nebo dohodě soutěžitelů mezi žalobcem a společnostmi Scania Czech s.r.o. (dále jen „Scania“) a ZLINER s.r.o. (dále jen „ZLINER“), spočívajícím ve společné koordinaci postupu a nabídek v otevřeném výběrovém řízení (dále také „původní zadávací řízení“) na veřejnou zakázku s názvem „Nákup linkových autobusů pro regionální dopravu v oblasti Ústeckého kraje“ (dále také „původní veřejná zakázka“) a na něj navazujících výběrových řízeních na veřejné zakázky s názvy „Nákup linkových autobusů pro regionální dopravu v oblasti Ústeckého kraje – částečně nízkopodlažní autobusy délky 10,5 m“ (označovaná také jako „první část veřejné zakázky“) a „Nákup linkových autobusů pro regionální dopravu v oblasti Ústeckého kraje – částečně nízkopodlažní autobusy délky 12 m“ (označovaná také jako „druhá část veřejné zakázky“), zahájených odesláním výzev žalobce jakožto zadavatele k podání nabídek dne 12. 12. 2018 za účelem zadání veřejných zakázek prostřednictvím jednacího řízení bez uveřejnění.

II. Stanoviska účastníků řízení

2. Žalobce se domáhá I) vyslovení nezákonnosti místního šetření; II) stanovení povinnosti žalovanému ukončit nezákonný zásah spočívající v zadržování kopií dokumentů zajištěných při provedení místního šetření, a to protokolárním předáním těchto dokumentů žalobci (eventuálně určení, že pořízení dokumentů obsahujících důvěrné informace mezi advokátem a klientem bylo nezákonným zásahem, jak žalobce navrhl, při jednání soudu); III) uložení zákazu žalovanému přihlížet v rámci jeho činnosti k těmto dokumentům. Namítá, že místní šetření bylo svévolným postupem žalovaného, který se neopíral o žádné indicie o možném protisoutěžním jednání žalobce. Postup žalovaného vykazuje znaky tzv. *fishing expedition*, žalobce v něm spatřuje pokus o sběr materiálů pro tehdy probíhající správní řízení. Žalovaný v průběhu místního šetření pořídil kopie dokumentů, na něž se vztahovala ochrana důvěrných informací mezi klientem a advokátem (jednalo se o dokumenty představující externí právní poradenství poskytované ve věcné souvislosti se skutečnostmi, jimiž žalovaný odůvodňuje provedení místního šetření), bylo tak porušeno právo žalobce na obhajobu, a dále dokumentů, které neměly souvislost s vymezeným podezřením. Žalovaný uplatňuje dvojí standard, když při předmětném místním šetření odmítl vložit důvěrnou komunikaci mezi žalobcem a advokátem do zapečetěných obálek, zatímco při místním šetření v obchodních prostorách společnosti Scania tak učinil. Podnět ze dne 27. 5. 2019 je nekonkrétní, obsahuje celou řadu spekulací, které by neměly být považovány za relevantní důvod pro provedení místního šetření. Údajné porušení zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek (dále jen „zákon o zadávání veřejných zakázek“) v kontextu původního zadávacího řízení nezdůvodňuje provedení místního šetření (takové jednání je postižitelné v rámci zákona o zadávání veřejných zakázek, kdy žalovaný může zahájit řízení o přezkoumání úkonů zadavatele). Žalovaný neprovedl vlastní šetření či prověřování skutečností uvedených v podnětu. Není možné ověřit, jak žalovaný dospěl k závěru o nestandardně vysoké ceně předmětu zakázky. Není zřejmé, na základě jakých úvah dospěl žalovaný k závěru, že se žalobce podílel na dohodách společností ZLINER a Scania. Mezi žalobcem a dodavatelem došlo k předtržním konzultacím, před vypsáním jednacího řízení bez uveřejnění, a to transparentním způsobem předvídaným § 33 zákona o zadávání veřejných zakázek. V tomto kontextu poukázal žalobce při ústním jednání u soudu rovněž na postup řízení předpokládaný § 67 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek zahrnující rovněž jednání s dodavatelem v rámci zahájení jednacího řízení bez uveřejnění. Sám žalovaný měl tyto informace k dispozici v rámci jiných správních

řízení již před zahájením předmětného místního šetření. Žalovaný vycházel ze zjevně nesprávných informací, když v úředním záznamu uvedl, že rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2019 o rozkladu dodavatelů byla Krajským soudem v Brně potvrzena, ačkoliv ve skutečnosti soud dosud ve věcech nerozhodl. Protokol o průběhu šetření na místě ze dne 2. 10. 2019 není dostatečně podrobný, neobsahuje všechna použitá klíčová slova, na což byl žalovaný právním zástupcem žalobce upozorněn. „Umožnění“ protisoutěžní koordinace jiných soutěžitelů není správním deliktem, za který by žalobce mohl být odpovědný. V daném ohledu tedy nelze vůči žalobci ani vést správní řízení. Pořízením a následným uchováváním dokumentů dochází k trvajícím nezákonnému zásahu ze strany žalovaného.

3. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Uvádí, že žalobce vytrhává jednotlivé pasáže textu a ty desinterpretuje. Argumentace žalobce stran tvrzeného využití místního šetření pro účely prověření porušení zákona o zadávání veřejných zakázek je lichá, nemá oporu ve spise ani v pověření. Žalovaný nepřevzal právní argumentaci z podnětu, místní šetření vedl jednoznačně pro možné protisoutěžní jednání ve smyslu zákona o ochraně hospodářské soutěže. Žalovaný důkladně analyzoval veškeré podklady obdržené od podatele, vyzýval podatele k doplnění a doložení jeho tvrzení. Není nezbytné ověřovat tvrzené skutečnosti až na úroveň „důkazního standardu“, který by „prokazoval najisto“ protisoutěžní jednání, postačí ověření, které založí důvodné podezření. Důvodné indicie uvedené v pověření hodnotí žalobce zcela odděleně. Ve fázi prověřování podnětu nebylo třeba prokazovat motivaci žalobce k uvedené koordinaci. Hypoteticky lze uvažovat o získání majetkového prospěchu ze strany jednotlivých zúčastněných osob, jejichž jednání je však přičitatelné právnické osobě, za kterou jedná. Žalobce neuvádí žádnou konkrétní újmu, která mu nastala v důsledku nezahrnutí všech užitých klíčových slov do protokolu, tedy i slov, jejichž užití nevedlo k objevení dokumentu. Žalobce neuvádí konkrétní klíčová slova, která by byla užitá, nebyla zaznamenána a zároveň nesouvisela s předmětem místního šetření. Nelze se rozumně domnívat, že by žalovaný ve fázi prověřování podnětu již hypoteticky klasifikoval role jednotlivých soutěžitelů a kvalifikoval roli žalobce jako pomocníka. Právní kvalifikace je otázka meritorního rozhodnutí ve věci, nikoliv otázka posuzovaná v projednávané žalobě. K zajištění komunikace mezi žalobcem a advokátem žalovaný uvádí, že žalobce zaměňuje dokumenty, které s předmětem místního šetření souvisí a dokumenty obsahující obranu žalobce ve věci porušení § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže. Komunikace se týká poradenství žalobci coby zadavateli v kontextu prošetřovaných veřejných zakázek. Žalovanému se tedy mohlo jevit, že tyto dokumenty souvisí s předmětem řízení a je nutné je zkopírovat pro účely předběžného šetření. Nejedná se o komunikaci, jež by obsahovala argumentaci či poradenství v souvislosti s porušením § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže. Žalobce nepředložil žádný konkrétní argument, pouze obecná prohlášení, že se jedná o důvěrnou komunikaci. I kdyby se jednalo důvěrné informace, žalovaný z této komunikace nevycházel, správní řízení nebylo vůbec zahájeno. Nemohlo tak být porušeno právo na obhajobu žalobce v takové intenzitě, aby to způsobilo nezákonnost místního šetření. Žalovaný má však za to, že ochrana důvěrných informací se na komunikaci mezi žalobcem a advokátem nemohla vůbec vztahovat. Žalovaný nepřevzal žádné dokumenty, které by nebyly v souladu s obsahem pověření. Nezákonné místní šetření nerovná se automaticky nezákonnost pořízených dokumentů a nemožnost jejich použití. I v případě, že by předmětné dokumenty nebylo možno použít ve správním řízení, protože by byly pořízeny nezákonně, neznamená to, že by se žalovaný jejich držetím jakožto součástí spisové dokumentace dopouštěl nezákonného zásahu. Součástí správního spisu musí zůstat všechny dokumenty k dané věci se vztahující. Protokolární předání všech fotokopií zadržovaných dokumentů je tak vyloučeno.

III. Další průběh řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem

1. Zdejší soud žalobě rozsudkem ze dne 3. 3. 2020, č. j. 31 Af 195/2019-155 (dále jen „původní rozsudek“), vyhověl v části, v níž se žalobce domáhal určení, že provedení místního šetření dne 2. 10. 2019 v obchodních prostorách žalobce Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže na

základě pověření předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 30. 9. 2019, č. j. ÚOHS-24977/2019/850/Dsu, bylo nezákonným zásahem, a uložení povinnosti žalovanému zdržet se v rámci své činnosti přihlížení k dokumentům, které zajistil při provedení místního šetření dne 2. 10. 2019 v obchodních prostorách žalobce, a vycházení z jejich obsahu. Dospěl totiž k závěru, že žalovaným uváděné skutečnosti netvořily poznatky, které by reálně nasvědčovaly podezření z porušení pravidel hospodářské soutěže. Místní šetření tak neobstálo v testu vhodnosti. Naproti tomu soud žalobu zamítl ve zbytku. To se týkalo především části žaloby, v níž se žalobce domáhal ukončení nezákonného zásahu spočívajícího v zadržování kopií dokumentů A1-A7, B1-B13, C1-C5, D1-D3 a E1-E2 a uložení povinnosti žalovanému protokolárně předat žalobci veškeré kopie těchto dokumentů. V této části totiž soud dospěl k závěru, že veškeré zadržené dokumenty musejí vždy zůstat součástí správního spisu. Kromě toho se zamítavý výrok vztahoval také na návrh žalobce uplatněný při ústním jednání před soudem, aby soud *in eventum* určil, že pořízení kopií dokumentů bylo nezákonným zásahem. V této části totiž soud shledal, že se nejedná o samostatný zásah, nýbrž toliko o důsledky žalovaného nezákonného zásahu.

2. Na základě kasační stížnosti žalovaného následně Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) zrušil původní rozsudek krajského soudu ve výrocích I., II. a IV. (tj. nikoliv ve výroku, jímž byla žaloba ve zbytku zamítnuta), a to rozsudkem ze dne 15. 10. 2021, č. j. 3 As 92/2020-59 (dále jen „zrušující rozsudek“). Dospěl totiž k závěru, že žalovaný měl pro provedení místního šetření z pohledu testu vhodnosti dostatek konkrétních vstupních indicií.
3. Následně k věci opětovně předložili oba účastníci řízení svá vyjádření, v nichž především shrnují již uplatněné argumenty k otázkám, které nebyly dosud předmětem posouzení ze strany soudu.

IV. Nové posouzení věci krajským soudem

4. Krajský soud v Brně shledal, že žaloba byla podána v zákonné lhůtě osobou k tomu oprávněnou a směřuje proti úkonu správního orgánu, který pojmově může být zásahem ve smyslu § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Přistoupil proto k přezkumu zákonnosti tvrzeného zásahu, a to primárně podle skutkového a právního stavu v době vydání tohoto rozsudku (§ 87 odst. 1 věta první s. ř. s.). Ve věci soud pro účely nového rozhodnutí nenařizoval opětovně ústní jednání s ohledem na souhlas účastníků řízení s rozhodnutím bez jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
5. Podle § 87 odst. 1 s. ř. s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.
6. Ačkoliv se žalobce domáhá vedle určení, že zásah byl nezákonný, také odstranění důsledků zásahu (vrácení zajištěných dokumentů a zabránění tomu, aby žalovaný z dokumentů dále při své činnosti vycházel), nezákonnost samotného zásahu je nutno podle názoru zdejšího soudu posuzovat podle skutkového a právního stavu v době zásahu. Text citovaného ustanovení by sice připouštěl i takový výklad, že pouze v případě ryze určovací zásahové žaloby je rozhodováno podle skutkového a právního stavu v době zásahu (a ve zbývajících případech je rozhodný skutkový stav v době rozhodnutí soudu), nicméně takový výklad by byl v rozporu s povahou soudního přezkumu nezákonných zásahů. V případě trvajících zásahů je logické, že jeho zákonnost je posuzována ve vztahu k celé délce jeho trvání a změny skutkového stavu v průběhu soudního řízení proto hrají roli jak pro učinění závěru o zákonnosti, tak pro možnost vyhovění petitu žaloby, kterým je například požadováno ukončení nezákonného zásahu. V případě, že samotný zásah byl ukončen a přetrvávají „pouze“ jeho důsledky, musí soud primárně posuzovat zákonnost zásahu podle skutkového a právního stavu v době, kdy byl zásah učiněn. Pouze v případě, že shledá zásah nezákonným a přistoupí k posouzení důvodnosti žaloby z hlediska požadavku na odstranění důsledků zásahu, přihlíží k dalšímu skutkovému

vývoji (nemůže například uložit žalovanému povinnost konat určitým způsobem, pokud tak již žalovaný v mezidobí učinil). Jinými slovy deklaratorní výrok rozsudku se opírá o skutkový a právní stav v době, kdy se uskutečnila deklarovaná skutečnost, konstitutivní výrok rozsudku se pak opírá o skutkový stav v době rozhodnutí soudu. Co se týče právního stavu rozhodného pro konstitutivní výrok, určující může být jak právní stav v době uskutečnění zásahu (z hlediska zákonnosti postupu žalovaného), tak právní stav v době rozhodování soudu (např. z hlediska přípustnosti uložení konkrétní povinnosti žalovanému).

7. O tom, že žaloba na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu podle § 82 a násl. s. ř. s. je adekvátním prostředkem bezprostřední ochrany proti provedení místního šetření žalovaným dle zákona o ochraně hospodářské soutěže, svědčí rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 2. 10. 2014 ve věci *DELTA PEKÁRNY a. s. proti České republice*, č. stížnosti 97/11 (dále jen „rozsudek ESLP ve věci *Delta pekárny*“), jenž tento typ žaloby považuje za nejvhodnější mechanismus ochrany proti zneužití pravomoci žalovaného jakožto kontrolního orgánu při místním šetření.
8. V návaznosti na rozsudek ESLP ve věci *Delta pekárny* byl s účinností od 19. 10. 2016 doplněn § 21f zákona o ochraně hospodářské soutěže o odst. 7 ve znění: „*Proti šetření v obchodních prostorách soutěžitelů lze podat žalobu.*“ Jak uvádí důvodová zpráva k zákonu č. 293/2016 Sb., kterým byla citovaná změna v zákoně o ochraně hospodářské soutěže provedena, „[t]ato žaloba přitom umožňuje, aby soud přezkoumal nejenom to, zda byly dodrženy podmínky pro zahájení místního šetření, ale i samotný průběh tohoto šetření, a to relativně krátce po realizaci zásahu, jelikož pro podání zmíněné žaloby soudní řád správní zakotvuje subjektivní lhůtu dvou měsíců“.
9. Na základě § 21f odst. 7 zákona o ochraně hospodářské soutěže ve spojení s § 82 a násl. s. ř. s. již správní soudy přezkoumávají místní šetření *en bloc*, tedy nejen samotné pověření k šetření, ale též (a zejména) jeho vlastní průběh, přičemž mohou vyslovit jeho nezákonnost, zakázat žalovanému pokračovat v porušování práv soutěžitelů a, je-li to možné, přikázat mu obnovit stav před zásahem (§ 87 odst. 2 s. ř. s.).
10. Nezákonnost předmětného místního šetření, jež je žalobou označeno jako zásah, žalobce spatřuje v tom, že bylo provedeno na základě nedostatečně odůvodněného pověření, jež bylo vydáno bez předchozího provedení vlastního šetření žalovaným, jakož i bez prověření skutečností uvedených v podnětu - žalovaný nedisponoval indiciemi nasvědčujícími protisoutěžnímu jednání žalobce. Dle žalobce provedl žalovaný tzv. *fishing expedition*, pořídil kopie dokumentů, které neměly souvislost s vymezeným podezřením a dokumentů, na které se vztahovala ochrana důvěrných informací mezi klientem a advokátem.
11. Revizí správního spisu zdejší soud zjistil, že v pověření bylo jako důvod místního šetření uvedeno „*prověření možného porušení § 3 odst. 1 zákona [zákon o ochraně hospodářské soutěže], které Úřad spatřuje v jednání ve shodě a/nebo dohodě soutěžitelů*“ Scania, ZLINER a žalobce jakožto zadavatele veřejné zakázky. Uvedené jednání mělo dle pověření spočívat „*ve společné koordinaci postupu a nabídek v otevřeném výběrovém řízení s názvem ‚Nákup linkových autobusů pro regionální dopravu v oblasti Ústeckého kraje‘ [...] a na něj navazujících výběrových řízeních s názvy ‚Nákup linkových autobusů pro regionální dopravu v oblasti Ústeckého kraje – částečně nízkopodlažní autobusy délky 10,5 m‘ a ‚Nákup linkových autobusů pro regionální dopravu v oblasti Ústeckého kraje – částečně nízkopodlažní autobusy délky 12 m‘, zahájených odesláním výzev zadavatele k podání nabídek dne 12. 12. 2018 za účelem zadání uvedených veřejných zakázek prostřednictvím jednacích řízení bez uveřejnění*“. Potenciální důsledek popsáného jednání charakterizoval žalovaný jako „*narušení hospodářské soutěže*“. Jako důvodné indicie pro provedení šetření bylo v pověření uvedeno 1) „*podání upozorňující Úřad na možné dohody soutěžitelů ve výběrových řízeních pro zadavatele [žalobce]*“; 2) „*okolnosti zadání původní veřejné zakázky pod evidenčním číslem Z2018-019426, jež podmínky byly nastavené jako diskriminační a nesplnitelné pro více soutěžitelů*“; 3) „*nestandardně vysoká cena předmětu zakázky, kdy cena dodávaných autobusů je navýšená cca o 10-30 % oproti obdobným zakázkám jiných dopravních podniků*“; 4) „*schůzky zadavatele a vybraných dodavatelů*“.

v průběhu zadávacího řízení“; 5) „podezření na antedatanci rámcových smluv s cílem znemožnit přezkoum veřejné zakázky ze strany Úřadu“. Účelem místního šetření pak mělo být „[p]roověření obchodních záznamů a zajištění kopií obchodních záznamů týkajících se shora vymezeného podezření z možného porušení § 3 odst. 1 zákona [zákon o ochraně hospodářské soutěže]“.

12. V posuzované věci není mezi žalobcem a žalovaným sporu o tom, že provedené místní šetření mělo zákonnou oporu v § 21f zákona o ochraně hospodářské soutěže a jeho realizace mohla sledovat legitimní cíl, kterým je efektivní výkon ochrany hospodářské soutěže. Z toho, že místní šetření mělo zákonný základ a bylo obecně v souladu s legitimními cíli, však ještě nelze učinit závěr, že obstálo coby zákonné. Aby tento závěr bylo možno učinit, muselo by místní šetření být též nezbytné, tj. především přiměřené uvedenému legitimnímu cíli. Aby pak bylo přiměřené, muselo by vyhovět v testu vhodnosti, délky a rozsahu (viz rozsudek ESLP ve věci *Delta pekářny*, bod 91; resp. na něj navazující rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 10. 2016, č. j. 62 Af 39/2016-115; a dále rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 23. 3. 2017, č. j. 62 A 236/2016-91; ze dne 31. 3. 2017, č. j. 29 A 165/2016-150; ze dne 29. 5. 2017, č. j. 30 Af 29/2016-262).
13. Posouzení vhodnosti místního šetření (ve smyslu adekvátnosti využití tohoto procesního institutu vzhledem ke konkrétním skutkovým okolnostem, jaké byly dány na počátku místního šetření) zdejší soud v prvním kroku založil na posouzení, zda konkrétní skutková zjištění, jež měl žalovaný k dispozici před zahájením místního šetření, zakládají důvodné podezření z protisoutěžního jednání.
14. Krajský soud ve svém původním rozsudku dospěl k závěru, že místní šetření v testu vhodnosti neobstálo. NSS však ve svém zrušujícím rozsudku vyhodnotil tuto otázku odlišně a krajský soud je nyní jeho právním názorem vázán (viz § 110 odst. 4 s. ř. s.). Soud proto v rámci nového posouzení věci odkazuje na stěžejní závěry NSS, od nichž nemá prostor se jakkoliv odchýlit.
15. NSS ve zrušujícím rozsudku především zdůraznil, že žalovaný vycházel nejen z podnětu, který obdržel dne 30. 5. 2019, nýbrž také ze svých rozhodnutí ze dne 15. 4. 2019, č. j. ÚOHS-S0033/2019/VZ-10768/2019/541/AHr, a č. j. ÚOHS-S0032/2019/VZ-10763/2019/541/AHr, a ze dne 19. 7. 2019, č. j. ÚOHS-R0080,82/2019/VZ-19888/2019/322/HSc, a č. j. ÚOHS-R0079,81/2019/VZ-19891/2019/322/HSc, i když na konkrétní body těchto rozhodnutí neodkazoval. Indicie označená jako „okolnosti zadání původní veřejné zakázky pod evidenčním číslem Z2018-019426, jehož podmínky byly nastavené jako diskriminační a nesplnitelné pro více soutěžitelů“ v souhrnu s dalšími indiciemi byla podle NSS „způsobila vyvolat důvodné podezření, zda mezi dotčenými subjekty neexistovala určitá dohoda o tom, že zadávací podmínky původních otevřených výběrových řízení budou nastaveny takovým způsobem, aby některé soutěžitele vyloučily z možnosti o zakázky vůbec usilovat, v důsledku čehož bude možné přistoupit k jednacím řízením bez uveřejnění [§ 63 odst. 1 písm. a) a b) zákona o zadávání veřejných zakázek], v rámci nichž bude moci žalobkyně vyžvat k jednání již jen konkrétní vybrané dodavatele (zde společnosti Scania a ZLINER).“ Podle NSS je nutno za prověření podnětu považovat další komunikaci s podatelem. Žalovaný přitom podatele vyzval ke sdělení, zda je mu známo, které konkrétní osoby se měly na tvrzeném protisoutěžním jednání podílet. Na tuto výzvu podatel reagoval podáním ze dne 13. 6. 2019, následně pak došlo mezi stěžovatelem a podatelem k další komunikaci, v reakci na niž podatel stěžovateli zaslal podání označené jako „Doplnění rozhodných informací“ ze dne 12. 7. 2019. Ze skutečnosti, že podnět podá konkurent nebo osoba spojená s určitým soutěžitelem na relevantním trhu, nelze podle NSS automaticky dovozovat, že by obsah jejího podnětu nemohl být relevantní a věrohodný. Podle NSS se nynější podnět včetně doplnění jeví jako poměrně věrohodný a není pravdou, že by obsahoval především subjektivní hodnocení průběhu zadávacího řízení. Články na webu zdopravy.cz lze také považovat za další podklad poznatků žalovaného a jsou relevantní. Další indicií byly schůzky mezi žalobcem a společnostmi Scania a ZLINER spočívající v předběžných tržních konzultacích, které podle NSS vyplývají z výše uvedených rozhodnutí žalovaného, a k ověření obsahu schůzek mělo sloužit právě místní šetření. Podezření žalovaného vycházející z cenového srovnání bylo postaveno na tom, že žalobce v jednacích řízeních

bez uveřejnění následujících po předmětných schůzkách poptávala o 60 kusů autobusů méně, tj. již vůbec nepoptávala autobusy delších délek (13 m a 15 m, u nichž by přitom bylo možné předpokládat, že budou spíše dražší, než autobusy kratší), avšak za srovnatelnou celkovou cenu (1,4 mld. Kč vs. 1,11 mld. Kč). Mohlo jít o indicii vzbuzující podezření z protisoutěžního jednání. NSS vyjádřil výhrady k popisu podezření v úředním záznamu o zjištěných skutečnostech ze dne 26. 9. 2019, nicméně shledal, že žalovaný měl podklady pro své závěry. Podezření o antedataci smluv nemohl podle NSS žalovaný nijak prověřit. Také indicie spočívající v nestandardně vysoké ceně autobusů byla podle NSS relevantní a žalovaný ji prověřil dotazem na podatele. NSS ze všech uvedených důvodů uzavřel, že žalovaný „*měl k provedení místního šetření z pohledu testu vhodnosti dostatek konkrétních vstupních indicií.*“ V podrobnostech zdejší soud odkazuje na obsah zrušujícího rozsudku NSS. Vzhledem k tomu, že NSS posoudil námítky směřující proti přiměřenosti místního šetření z hlediska vhodnosti v úplnosti, nepovažuje zdejší soud za účelné argumenty NSS citovat v úplnosti. Podstatné je, že NSS dospěl k závěru, že jednání žalovaného v testu vhodnosti obstálo, a krajský soud je takovým závěrem vázán.

16. Krajský soud proto následně přistoupil k posouzení zbývajících žalobních námitek obsažených v bodech III. a IV. žaloby.
17. V bodě III. žaloby žalobce namítá, že žalovaný odůvodnil místní šetření jednáním žalobce („umožnění“ porušení hospodářské soutěže, tedy účastenství v roli pomocníka), které není sankcionovatelné.
18. Žalovaný výslovně v protokolu o průběhu šetření ze dne 2. 10. 2019 uvedl, že účelem místního šetření je „*porušení § 3 odst. 1 zákona, které Úřad spatřuje v jednání ve shodě a/ nebo dohodě soutěžitelé: Scania Czech Republic s.r.o., [...], ZLINER s.r.o., [...], Dopravní společnost Ústeckého kraje, příspěvková organizace, [...], spočívající ve společné koordinaci postupu a nabídek v otevřeném výběrovém řízení [...] a na něj navazujících výběrových řízení [...] za účelem zadání uvedených veřejných zakázek prostřednictvím jednacích řízení bez uveřejnění.*“ Následně dodal: „*Zadavatelem všech tří uvedených zakázek byla Dopravní společnost Ústeckého kraje [...], jejíž jednání mohlo danou koordinaci umožnit.*“
19. Z citovaných pasáží podle názoru soudu neplyne, že žalovaný hodlal jednání žalobce kvalifikovat jako účastenství ve smyslu § 13 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Ostatně je nutno souhlasit se žalovaným, že prostor pro přesnější právní kvalifikaci jednání jednotlivých subjektů je dán až v případném přestupkovém řízení. Argumentaci žalobce založenou na tom, že žalobce jakožto právnická osoba nemůže být odpovědna za účastenství, proto soud považuje za zcela lichou. Porušení § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže se navíc mohou soutěžitelé dopustit nejrůznějšími způsoby, přičemž modalita možného protisoutěžního jednání nejsou zákonem omezeny. Oním „trestným“ jednáním je zde jednání ve shodě (resp. uzavření dohody, či rozhodnutí sdružení soutěžitelů), jehož cílem nebo výsledkem je narušení hospodářské soutěže. Do takto vymezeného rámce spadá i takové jednání ve shodě, v němž mají jednotliví soutěžitelé různé role. I kdyby bylo možné podstatu jednání jednoho ze soutěžitelů označit jako „umožnění“ koordinace jednání ostatních soutěžitelů, stále se může jednat o jednání ve vzájemné shodě a tudíž spáchání protisoutěžního přestupku, nikoliv „pouhou“ pomoc k jeho spáchání. Obecně přitom platí, že pokud pachatel přestupku či trestného činu zároveň naplňuje znaky účastenství, má být uznán vinným pouze z titulu pachatelství. Proto žalovaným užitý popis protiprávního jednání (resp. popis role jednoho z možných pachatelů) rozhodně nevyklučuje odpovědnost žalobce jakožto pachatele (tj. nikoliv jakožto pouhého účastníka) za spáchání přestupku.
20. Se žalovaným je navíc nutno souhlasit také v tom, že místní šetření lze konat i u soutěžitelů, kteří nejsou podezřelí ze spáchání přestupku. Taková skutečnost by se sice mohla promítnout do hodnocení proporcionality zásahu do práv takového soutěžitele (čehož se ovšem žalobce v žalobě ani nedomáhá), nicméně rozhodně by provedení místního šetření nevyklučovala. V každém případě je z obsahu správního spisu patrné, že žalovaný považoval a považuje žalobce

za možného pachatele přestupku a tento předběžný závěr byl s ohledem na výše uvedené v době provedení místního šetření opodstatněný.

21. V Bodě IV. žaloby žalobce namítá porušení důvěrnosti mezi klientem a advokátem a zajištění dokumentů nesouvisejících s předmětem šetření.
22. Námitka porušení důvěrnosti mezi klientem a advokátem se týká dokumentů evidovaných pod čísly C3 a C4. Soud ověřil, že tyto dokumenty zachycují komunikaci mezi žalobcem a jeho právním zástupcem, přičemž skutečnost, že se jedná o právního zástupce, mohl žalovaný dovodit již z označení e-mailových adres a identifikace odesílatele v závěru každého e-mailu. Na druhou stranu soud plně souhlasí se žalovaným v tom, že ochrana důvěrných informací mezi klientem a advokátem se nevztahuje na každý dokument adresovaný klientem advokátovi či opačně.
23. Předně nelze zcela souhlasit se žalobcem v tom, že by v českém vnitrostátním právu bylo pojetí ochrany důvěrnosti informací mezi klientem a advokátem širší než v judikatuře Soudního dvora Evropské unie. Rozdílnosti lze najít spíše v argumentaci jednotlivých soudů, nikoliv již v samotném uplatňování tohoto institutu. Například by sice bylo možné z judikatury Ústavního soudu vysledovat, že podle Ústavního soudu do kategorie důvěrných informací spadá jakákoliv komunikace mezi advokátem a klientem, Ústavní soud ale vždy zároveň zdůrazňuje, že tato ochrana není absolutní a že je nutno vždy vážit v kolizi stojící principy a hodnoty (viz např. nálezy ze dne 14. 10. 2020, sp. zn. II.ÚS 4071/19, ze dne 3. 1. 2017, sp. zn. III.ÚS 2847/14, nebo ze dne 25. 11. 2010, sp. zn. II.ÚS 889/10; všechny dostupné na <http://nalus.usoud.cz>). Soudní dvůr sice naproti tomu ve své judikatuře takové hodnocení explicitně neprováděl, nicméně to je dáno tím, že vždy hodnotil zcela specificky možnost využití dokumentů získaných při místním šetření provedeném z důvodu podezření z protisoutěžního jednání. V takto úzce vymezené oblasti jsou pak ony hodnoty stojící v protikladu k ochraně důvěrnosti informací mezi advokátem a klientem jasně dány – zejména lze hovořit o zájmu na účinné ochraně hospodářské soutěže, pro jehož naplnění je potřeba, aby měl soutěžní orgán úplné informace o trhu a jednání soutěžitelů na něm (srov. např. odstavec 15 rozsudku Soudního dvora ve věci 155/79, *AM & S v. Komise*). Soudní dvůr pak logicky bere v úvahu protikladné hodnoty a principy zcela automaticky a jejich vyvažování provádí implicitně. Námitky žalobce lze proto posoudit ve světle této judikatury, která je podle názoru soudu plně přenositelná na postup žalovaného při místním šetření podle vnitrostátního práva.
24. Soudní dvůr základy svého přístupu položil v rozsudku ve věci 155/79, *AM & S v. Komise*, v němž stanovil podmínky, za kterých Komise nemůže prolomit důvěrnost informací mezi právníkem a jeho klientem: a) musí se jednat o komunikaci mezi klientem a nezávislým právníkem, b) musí jít o komunikaci učiněnou za účelem výkonu práva obhajoby klienta (viz odstavce 21 a 22 uvedeného rozsudku). Je to přitom Komise, kdo je v první řadě oprávněn posoudit důvodnost tvrzení o tom, že dokument podléhá ochraně důvěrnosti, ovšem v první fázi nikoliv na základě prostudování jeho obsahu, nýbrž na základě popisu dokumentu šetřeným subjektem (viz odstavec 29 rozsudku). Je tudíž na šetřeném subjektu, aby předložil dostatečné informace o obsahu dokumentu a důvodech, pro které by měl podléhat ochraně důvěrnosti. Od svého přístupu se přitom Soudní dvůr v budoucnu nijak neodklonil (viz např. rozsudek ve věci C-550/07 P, *Akzo Nobel Chemicals a Akros Chemicals v. Komise*).
25. V posuzované věci je sporné naplnění druhé z uvedených podmínek. Před tím, než soud přistoupí k posouzení této otázky, považuje za vhodné zdůraznit, že daná podmínka odpovídá také tezím, z nichž ve shora citované judikatuře vycházel Ústavní soud. Ten v nálezu sp. zn. II.ÚS 4071/19 popsal smysl ochrany důvěrnosti informací mezi advokátem a jeho klientem následovně: „*Význam důvěrnosti tohoto vztahu v demokratickém a právním státě je zcela kardinální, neboť vytváří nutný předpoklad pro skutečné naplnění práva na kvalifikovanou právní pomoc v každém konkrétním příkladu. Toto právo, které je důležitým součinitelem práva na soudní ochranu a rovnost v řízení, by totiž zůstalo*

mrtvým, v praxi reálně nepoužitelným, pokud by osoby potřebující kvalifikovanou právní pomoc byly vystaveny dvěma ohňům - neposkytnutí všech potřebných informací advokátovi v obavě z jejich zneužití a přijetí rizika, že právní řízení či jiná forma právního styku dopadne kvůli tomu v klientův neprospěch, nebo poskytnutí všech informací a riskování, že daná věc sice dopadne pro klienta dobře, avšak citelná (eventuálně i větší) újma mu vznikne případným zneužitím těchto informací.“ Právě první z výše uvedených podmínek představuje dělicí linii pro situace, kdy je klient vystaven oněm „dvěma ohňům“ a kdy nikoliv. Taková situace totiž nastává pouze v případě informace, která přímo souvisí s obhajobou, byť by se jednalo o informaci poskytnutou před samotným obviněním, jako by bylo například právní poradenství ohledně možného spáchání přestupku či rozbor možné strategie obhajoby pro případ, že dojde k obvinění. V těchto případech by v případě neexistence garance důvěrnosti mohl klient oprávněně pocítovat dilema, jaké informace advokátovi poskytnout, neboť jejich odhalení by mu mohlo v rámci přestupkového řízení přitížit. Žádné podobné dilema však klient nemusí řešit v případě informací, které sice představují právní poradenství, ovšem nikoliv přímo ve vztahu k předmětu obvinění, s nímž toliko souvisí. Pochopitelně rozlišování mezi oběma uvedenými situacemi zpravidla nebude triviální a bude vždy záviset na posouzení všech okolností daného případu.

26. V posuzované věci je již z předmětu e-mailové korespondence („Posouzení možností postupu ve vztahu k zadávacím řízením na dodávku autobusů“), že dokumenty C3 a C4 nějakým způsobem souvisejí s jednáním, v němž je spatřováno protisoutěžní jednání. I bez seznámení s obsahem dokumentů bylo také patrné, že adresáty jsou mimo jiné advokáti, respektive zaměstnanci advokátní kanceláře (u čtyř adresátů byly e-mailové adresy tvořeny jménem a příjmením a doménou weil.com, která odpovídá dřívějšímu označení advokátní kanceláře, která v té době žalobce zastupovala). Po podrobném prostudování této komunikace však musí soud konstatovat, že dané informace nijak, ani nepřímou neřeší možnost spáchání protisoutěžního jednání žalobcem, ani případnou strategii jeho obhajoby. Obsahem dokumentů je standardní právní rozbor možnosti postupu v zadávacím řízení, tj. *de facto* administrace veřejné zakázky Zpřístupnění těchto informací žalovanému nikterak nezhoršuje postavení žalobce v rámci obhajoby v případném přestupkovém řízení. Žalobce ostatně nijak konkrétně netvrdí, jak by mohl žalovaný využitím daných informací oslabit jeho obhajobu. Důkazní břemeno ohledně toho, zda konkrétní dokument obsahuje důvěrné informace, přitom nese právě soutěžitel, u něhož probíhá místní šetření. Žalobce v daném případě své důkazní břemeno neunesl, neboť důvěrnost informací zdůvodňoval pouze tím, že komunikace probíhala mezi advokátem a klientem a jeho obsahem bylo právní poradenství ohledně veřejné zakázky, které se týká místní šetření. Takové zdůvodnění však nemůže být postačující, neboť podstatná je přímá souvislost se samotnou obhajobou, nikoliv pouze souvislost s jednáním, v němž by mohl být spatřován přestupek. Důvěrnost posuzované komunikace je navíc oslabena tím, že se jedná o hromadnou komunikaci, mezi jejímiž adresáty je navíc také třetí osoba – Věra Hejnová, která je do e-mailové komunikace zapojena z titulu své pozice referenta Odboru investičního, oddělení veřejných zakázek Ústeckého kraje. Ze všech těchto důvodů soud shledal, že listiny C3 a C4 nepodléhají v dané věci ochraně důvěrnosti komunikace mezi advokátem a klientem.
27. Podobný závěr je nutno učinit i v případě dokumentu A1. Ten obsahuje rozpracovanou verzi další připravované zadávací dokumentace a žalobce navíc sám výslovně poukazuje na skutečnost, že tato dokumentace se přímo netýká šetřeného zadávacího řízení. Ani v tomto případě tedy soud neshledává možnost oslabení obhajoby žalobce v případném přestupkovém řízení.
28. Na druhou stranu soud zdůrazňuje, že výše provedené posouzení je spíše abstraktní, neboť v době konání místního šetření nebylo (a nemuselo být) zcela přesně specifikováno přestupkové jednání. Právě na konkrétním skutku závisí posouzení, zda komunikace mezi advokátem a klientem požívá ochrany či nikoliv. Takové posouzení vyžaduje individuální přístup, při němž je nutno *de facto* hodnotit, zda si obviněný nemohl přitížit tím, že se svým advokátem komunikoval.

Proto výše provedené posouzení nelze považovat za jakkoliv definitivní a univerzální. V samotném přestupkovém řízení by se totiž mohlo ukázat, že se žalovaný naopak zaměřil na skutečnosti, o nichž se dozvěděl z komunikace mezi žalobcem a jeho advokátem a které zhoršují postavení žalobce v přestupkovém řízení, resp. ztěžují jeho obhajobu. V takovém případě by bylo nutno hodnotit dané dokumenty jako nepřijatelný důkaz. Podobně nepřijatelné by pak podle okolností případu mohly být i důkazy, o jejichž existenci se žalovaný dozvěděl na základě seznámení se s komunikací mezi žalobcem a jeho advokátem.

29. Namítá-li žalobce, že žalovaný předmětné listiny nevložil do zapečetěných obálek, pak je nutno zdůraznit, že český právní řád takový postup výslovně neupravuje. Jakkoliv se v obecné rovině jeví tento postup jako vhodný (např. v případě místních šetření prováděných Komisí je standardem), nemá na něj žalobce v podmínkách českého vnitrostátního (psaného) práva právní nárok. Tuto skutečnost lze jistě považovat za deficit české právní úpravy. Neznamená však, že by mohlo prolomení důvěrnosti informací mezi advokátem a klientem v konečném důsledku zhoršit postavení klienta v rámci obhajoby. Žalovaný toliko podstupuje výrazné riziko, že budou nejen samotné zajištěné dokumenty, ale jakékoliv důkazy opatřené na základě nich označeny jako nezákonně pořízené. Vztah jednotlivých důkazů k onomu prvotnímu, nezákonně pořízenému, přitom bude nutno podle názoru soudu hodnotit velmi přísně (ve prospěch obviněného). Nelze totiž připustit, aby se jakémukoliv správnímu orgánu vyplácelo prolomit důvěrnost informací mezi advokátem a klientem s cílem získat drahocenné „operativní“ informace, a to ani v situaci, kdy by je „pouze“ využil k získání jiných důkazů. Riziko, že případné seznámení se s obsahem důvěrné komunikace povede ke zmaření celého přestupkového řízení, je tudíž velmi vysoké, a to zvláště za situace, kdy je na první pohled zřejmé, že komunikace mezi advokátem a klientem souvisí s předmětem šetření, a není pouze patrné, nakořik souvisí přímo s možnou obhajobou v případném následném přestupkovém řízení. Proto by měl i sám žalovaný usilovat o to, aby v rámci stávajících zákonných oprávnění přijímal opatření, která výše uvedené riziko eliminují. Takovým opatřením může být například i vložení dokumentů do zapečetěné obálky a vyčkání přiměřené doby, v rámci níž by mohl soutěžitel iniciovat soudní řízení, při němž by soud přezkoumal oprávnění žalovaného seznámit se s dokumenty. Je však nutno zopakovat, že na takový postup nemá žalobce právní nárok. V situaci, kdy by však žalovaný takový postup využil, bylo by možné v jednání žalovaného spatřovat samostatný přímý zásah do práv šetřeného subjektu, jehož důsledky by bylo možné zvrátit a proti němuž by tudíž bylo možné se samostatně bránit.
30. Pro úplnost soud opakuje, že nyní posuzoval pouze nezákonnost samotného místního šetření jako celku, neboť ve zbytku byla žaloba výrokem III. původního rozsudku zamítnuta a NSS v této části původní rozsudek nezrušil. Z hlediska zákonnosti místního šetření je proto nutno taktéž dodat, že případná nezákonnost pořízení kopie některého dokumentu v rámci místního šetření zpravidla nemůže znamenat nezákonnost místního šetření jako celku. Ani v nyní projednávané věci by přitom soud nemohl nalézt žádné výjimečné okolnosti, pro které by bylo možné v případě nezákonného pořízení kopií dokumentů C3 a C4 (potažmo A1) shledat celé místní šetření nezákonným. V situaci, kdy se žalovaný již s obsahem dokumentů seznámil, mohla by se případná nezákonnost (kterou soud ovšem neshledal) promítnout pouze do výsledku samotného přestupkového řízení, který by mohl žalobce učinit předmětem samostatného soudního přezkumu (na základě žaloby dle § 65 a násl. s. ř. s.).
31. Na závěr se soud zabýval námitkou pořízení dokumentů nesouvisejících s předmětem šetření.
32. I k této námitce je přitom potřeba zopakovat, že případná nezákonnost pořízení některých dokumentů zpravidla nemůže vést ke konstatování nezákonnosti místního šetření jako celku. I zde platí, že prostor pro soudní přezkum případných dílčích nezákonností je dán až v řízení o žalobě proti rozhodnutí o přestupku (resp. rozhodnutí o rozkladu podanému proti takovému rozhodnutí). Zásahová žaloba totiž zásadně neslouží jako nástroj pro soudní přezkum všech možných dílčích nezákonností postupu správního orgánu (viz např. rozsudek NSS ze dne 29. 1.

2020, č. j. 10 Afs 304/2019-39). V projednávané věci však soud nadto dospěl k závěru, že dokumenty A1, D1, D2 a D3, jichž se uvedená námitka týká, s předmětem místního šetření souvisejí.

33. Dokument A1 (již výše zmíněná rozpracovaná zadávací dokumentace) se sice týká až případného postupu žalobce navazujícího na postup, v rámci něhož měl žalovaný podezření na spáchání protisoutěžního jednání, nicméně rozhodně nelze říci, že by daný dokument s předmětem místního šetření zjevně nesouvisel. Již samotná popsaná časová návaznost potvrzuje souvislost dokumentu s dřívějším postupem, přičemž daný dokument může mít obecně vypovídací hodnotu o dlouhodobé strategii řešení dopravní obslužnosti, která může v případném přestupkovém řízení hrát roli.
34. K ostatním dokumentům žalobce žádnou konkrétní argumentaci nepředkládá, proto soud taktéž provádí své posouzení spíše v obecnější rovině. Dokumenty D1, D2 a D3 obsahují komunikaci zachycenou v aplikaci WhatsApp v mobilním telefonu technického náměstka žalobce, Tomáše Jedličky. Tato komunikace obsahuje zmínky o jednotlivých dodavatelích autobusů a na první pohled v nich může být zachycena informace související s možným protisoutěžním jednáním žalobce a ostatních soutěžitelů. Podrobnější analýza dané komunikace musí nutně proběhnout až v návaznosti na provedené místní šetření, nikoliv již v rámci samotného místního šetření. Souvislost s místním šetřením je dána i volbou vyhledávaných slov, na základě nichž byly dokumenty nalezeny („ZLINER“ a „SOR“). Podle názoru soudu pořízení kopií těchto dokumentů nelze považovat za tzv. *fishing expedition*.

IV. Závěr a náklady řízení

35. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou v části, v níž se žalobce domáhal určení, že provedení místního šetření dne 2. 10. 2019 v obchodních prostorách žalobce Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže na základě pověření předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 30. 9. 2019, č. j. ÚOHS-24977/2019/850/Dsu, bylo nezákonným zásahem, a uložení povinnosti žalovanému zdržet se v rámci své činnosti přihlížení k dokumentům, které zajistil při provedení místního šetření dne 2. 10. 2019 v obchodních prostorách žalobce, a vycházení z jejich obsahu. Soud proto v této části žalobu zamítl ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. Ve zbývajících částech (tj. v části, v níž se žalobce domáhal ukončení nezákonného zásahu spočívajícího v zadržování dokumentů, a to tak, že by byl žalovaný povinen dokumenty předat žalobci, a v části, v níž při ústním jednání před soudem navrhl, aby soud *in eventum* určil, že pořízení kopií dokumentů bylo nezákonným zásahem) již přitom soud předmět řízení vyčerpal výrokem III. rozsudku 3. 3. 2020, č. j. 31 A 195/2019-155, který nebyl rozsudkem NSS zrušen.
36. O nákladech řízení před krajským soudem i NSS bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Kasační stížnost je nepřijatelná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Brno 23. února 2022

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu